

РЕШЕНИЕ

№ 12463

гр. София, 09.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА**

при участието на секретаря **ЛИЛЯНА ЛЮБ. АНДОНОВА**
като разгледа докладваното от **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА** Гражданско дело № 20211110136558 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. от ГПК.

Предявен е отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439, ал.1 от ГПК от И. Г. Б. против Ц. В. К. за признаване за установено, че ищецът не дължи на ответника сумата 3800,00 лв. за главница, ведно законна лихва от 13.09.2010 г. до окончателното ѝ изплащане, и 76,00 лв. за съдебни разноски, за които суми е издаден изпълнителен лист от 20.09.2010 г. въз основа на заповед за изпълнение по ч. гр. дело № 44522/2010 г. по описа на СРС. Ищецът се позовава на изтекъл давностен срок, вкл. по чл. 531, ал.1 от ТЗ, и предвид последното извършено изпълнително действие – искане за вписване на възбрана върху имот на длъжника от 01.09.2016 г.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът оспорва иска по допустимост и основателност. Счита, че ищецът е трябвало да поиска от съдебен изпълнител да се произнесе с нарочно постановление за прекратяване на делото поради изтичане на срока по чл. 433, ал.1, т.8 ГПК. Намира, че подаването на искова молба е злоупотреба с процесуални права и съдебните разноски следва да останат в тежест на ищеца. Прави искане по чл. 219 от ГПК, което е оставено без уважение с определение от 01.02.2022 г., постановено по делото, влязло в законна сила на 16.09.2022 г.

Съдът, като обсъди въведените в процеса факти с оглед на събраните по делото доказателства и поддържани доводи, преценени при условията на чл. 235, ал. 2 ГПК, по свое убеждение намира за установено от фактическа и правна страна следното:

От изп. дело №6993/2014 г. по описа на ЧСИ М.Б., с рег. №№ на КЧСИ се изяснява, че е образувано по молба на ответника Ц. В. К. с вх. №37257/04.07.2014 г., с която се легитимира като вискател по изпълнителен лист от 20.09.2010 г., издаден по гр. дело № 44522/2010 г., СРС, и заявява принудително изпълнение на сумите по него срещу ищеца И. Г. Б.. Видно от молбата вискателят овластява съдебния изпълнител, на осн. чл. 18 от ЗЧСИ, да проучва имущественото състояние на длъжника, да прави справки, да набавя документи, книжа и други, да определя начина на изпълнение. От писмените доказателства се установява, че по заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 от ГПК въз основа на

документ запис на заповед по ч.гр. дело № 44522/2010 г. по описа на СРС, е издаден изпълнителен лист на 20.09.2010 г., съгласно който ищецът е осъден да заплати ответника сумата 3800,00 лева – главница, ведно със законна лихва от 13.09.2010 г. до окончателното ѝ изплащане, и 76,00 лева – съдебни разноси, връчени от ЧСИ по реда на чл. 47 от ГПК. По изпълнителното дело с молба от 15.08.2016 г. вискателят е поискал извършването на конкретни действия по изпълнение, в който смисъл е подадена молба на 19.03.2019 г. С искане на съдебен изпълнител с изх. №122410/01.09.2016г. е наредено вписване на възбрана върху недвижим имот на длъжника, вписана в СВ-София на 10.09.2016 г. От изп. дело се установява, че вискателят е поискал на 17.05.2021 г. изпълнението да продължи по описа на ЧСИ с рег. №751 на КЧСИ, като същото е преобразувано в изп. дело №225/2021 г. по описа на ЧСИ Елена Добренова, с рег. №751 на КЧСИ.

При така установените правнорелевантни факти, съдът приема от правна страна следното:

Съгласно чл. 439, ал. 1-2 от ГПК, длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението, който може да се основава само на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Защитата на длъжника по този ред е аналогична на тази по чл. 255 от ГПК (отм.) и има за цел да бъде съдебно отречено изпълняемостта, признато с влязло в сила решение, по което е издаден изпълнителният лист, защото е престанало да съществува или изпълняемостта му не е настъпила.

Влизането в законна сила на заповед за изпълнение има ефект, сходен със силата на пресъдено нещо на съдебно решение, защото прегражда възможността да се оспорва съществуването на материално право, удостоверено в изпълнителното основание, по арг. от чл. 424 от ГПК. Съгласно чл. 117, ал. 2 от ЗЗД, след установяване на вземането със съдебно решение започва да тече нова давност и срокът ѝ е пет години. Заповедното производство е приета от законодателя съдебна процедура в значително по-късен момент от ЗЗД и при други социални и икономически условия. Поради това употребения в нормата на чл. 117 от ЗЗД израз „съдебно решение” следва да се тълкува съобразно целта на производството по чл. 410 и сл. от ГПК -бързо и ефективно събиране на парични вземания, за което при условията на съкратен исков процес заинтересованият се сдобива със съдебен акт, подлежащ на принудително изпълнение. Съдът приема, че заповедта за изпълнение отговаря на съществените характеристики на съдебен акт, който се ползва със сила на пресъдено нещо. Предмет на изпълнителна сила е само съдебно потвърденото притежание, респ. изпълнителната сила на съдебния акт е обусловена от силата на пресъдено нещо като негова правна последица. Ето защо давностния срок по чл. 117, ал. 2 от ЗЗД е приложим за парични вземания, установени с влязла в сила заповед за изпълнение. В този смисъл са Решение № 37 /24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о. на ВКС; Решение №3/04.02.2022 г. по гр.д. №1722/2021 г., IV г. о. на ВКС, Решение № 118/07.07.2022 г. по гр. д.№4063/2021 г., III г. о. на ВКС; решение по в. гр. д. № 15301/2018 г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 40/2019 г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 12167/2018г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 1272/2018 г. по описа на СГС, определение по ч. т. д. № 1366/2015 г., II т. о. на ВКС, определение по ч.гр.д. № 1528/2018 г., IV г. о. на ВКС и др. В срока по чл. 414 от ГПК не се твърди и не се доказва ищецът като длъжник да е възразил срещу дължимостта на сумите, поради което съдът приема, че заповедта за изпълнение е влязла в законна сила на 02.09.2014 г. по реда на чл. 47 от ГПК. Доводите на ищеца за приложението на чл. 531 от ТЗ са неотносими, тъй като касаят конститутивно възражение за възникване, респ. погасяване на спорното материално право, което е преклудирано с влизане в сила на заповедта за изпълнение (вж. Решение № 362 от 13.04.2021 г. по в. гр. д. № 2756/2020 г. на АС-София).

Съгласно т. 10 от Тълкувателно решение №2/26.06.2015г. по т.д. № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК (чл. 330, ал. 1, б. „д” ГПК отм.), нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително

действие. Обявява се за изгубило сила Постановление №3/1980г. на Пленума на Върховния съд. Разясненията по приложението на закона са приложими след 26.06.2015 г. по отношение на висящите изпълнителни производства. До този момент е релевантно даденото първоначално тълкуване на закона с ППВС №3/18.11.1980г., съгласно което образуването на изпълнително производство прекъсва давността, а докато трае то – давност не тече (в този смисъл решение по гр. д. № 2382/2017 г. на ВКС, IV г. о., решение по гр. д. № 2917/2018 г. на ВКС, IV г. о., определение по гр. д. № 559/2019 г., I г. о., решение по гр. д. №1609/2019г. по описа на ВКС,III г.о.). С тълкувателното решение са дадени разяснения, че давностният срок се прекъсва, с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ, било в изпълнение на молба от вискателя или предприето по инициатива от съдебния изпълнител, на основание овластяването по чл. 18, ал. 1 от ЗЧСИ. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело в контекста на постановяване нарочно разпореждане от съдебен изпълнител по чл. 434 от ГПК за образуване на делото; изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. Прекъсва давността всяка редовна молба за изпълнение по смисъла на чл. 426, ал. 2 от ГПК, както и тази с която вискателят възлага по чл. 18 от ЗЧСИ. Теклата в полза на длъжника давност няма да бъде прекъсната, ако изпълнителното производство е образувано по нередовна молба, в която вискателят не е посочил изпълнителен способ, освен в хипотезата на чл. 18 от ЗЧСИ.

Съгласно чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК, изпълнителното производство се счита прекратено, ако вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, с изключение на делата за издръжка. Без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това. Прекратяването на изпълнителното производство става по право, като новата давност започва да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие.

В настоящия случай давностният срок е прекъснат с подаване на молбата за образуване на изпълнителното дело на 04.07.2014 г. За периода от 04.07.2014 г. до 04.07.2016 г. не са извършвани действия по изпълнението в контекста на изложеното по т.10 от ТР №2/26.06.2015 г. на ВКС. Поради това са настъпили предпоставките по чл. 433, ал.1, т. 8 от ГПК, а именно в срок повече от две години не са предприети действия по изпълнението, което е основание за прекратяване на делото. След прекратяване на изпълнителното дело започва да тече нова петгодишна давност, чийто срок изтича на 16.12.2021 г., но преди тази дата на 15.08.2016 г. е подадена молба от вискателя за прилагане на изпълнителен способ – запор на трудово възнаграждение и банкови сметки на длъжника. Тази молба прекъсва давностния срок. За това следва да се съобразят разясненията по приложението на закона, дадени с Решение №3/04.02.2022 г. по гр.д. №1722/2021 г., IV г. о. на ВКС, че настъпилата перемпция е без правно значение за института на погасителната давност. Безспорно, след прекратяване на изпълнителното дело започва да тече нов давностен срок за удостоверените в изпълнителния лист парични вземания, но този срок е прекъснат с молбата от 15.08.2016 г., с която се заявява продължаване на принудителното изпълнение. С решение № 37/24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. и в решение № 93/17.05.2021 г. по гр. д. № 2766/2020 г. на ВКС, IV-то ГО се приема още, че погасителната давност и перемпцията са различни институти, а погасителната давност се прекъсва и след настъпила перемпция, когато вискателят е посочил нов изпълнителен способ. Изпълнителният лист задължава съдебният изпълнител да предприеме конкретните изпълнителни действия по този способ, а задължението му не отпада само защото по искането не е образувано ново изпълнително дело. Ето защо прекъсната на 15.08.2016 г. новата петгодишна давност изтича на 15.08.2021 г. От писмените доказателства се установява, че преди 15.08.2021 г. са предприети действия по изпълнението, вкл. при условията на чл. 18 от ЗЧСИ, годни да прекъснат давностния срок, а именно – вписване на възбрана на 10.09.2016 г., подаване от вискателя на нова

молба на 19.03.2019 г. за прилагане на изпълнителен способ, и всичко това дава основание съдът да приеме, че към датата на предявения иск по чл. 439, ал. 1 от ГПК не е изтекъл приложимия давностен срок за паричните вземания по изпълнителния лист. Ето защо исковата претенция като неоснователна подлежи на отхвърляне.

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, ответникът има право на съдебни разноси, но в срок не заявява и не доказва.

Мотивиран изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от И. Г. Б., с ЕГН: *****, срещу Ц. В. К., с ЕГН: *****, иск с правно основание чл. 439, ал. 1 от ГПК за признаване за установено, че И. Г. Б., с ЕГН: *****, не дължи принудително изпълнение на Ц. В. К., с ЕГН: *****, на сумата 3800,00 лева за главница, ведно законна лихва от 13.09.2010 г. до окончателното ѝ изплащане, и на сумата 76,00 лева за съдебни разноси по изпълнителен лист от 20.09.2010 г., издаден по ч. гр. дело № 44522/2010 г. по описа на СРС.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от настоящото Решение да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____